

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od M. P. na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 541,91 złotych z umownymi odsetkami w wysokości 20% w skali roku nie przekraczającymi jednak czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, oddalił powództwo w zakresie skapitalizowanych odsetek i kosztów monitów i upomnień jako nieudowodnionych, a nadto zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 22,60 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany, który zaskarżając wyrok w punkcie 1. i 3. zarzucił naruszenie prawa procesowego a mianowicie art. 233 § 1 kpc i naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezzasadne przyjęcie, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia i przerwanie biegu przedawnienia w sytuacji, gdy jedynym dowodem był wykaz operacji na rachunku karty stanowiący dokument wtórny bez zapoznania się z dokumentacją źródłową. Wskazując na powyższą podstawę apelacyjną pełnomocnik powoda wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Skierniewicach do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za bezzasadną.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Treść zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez stronę pozwaną apelacji pozwala na stwierdzenie, iż skarżący jako główne uchybienie wskazał błędne przyjęcie przez Sąd Rejonowy przyjęcie, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia i przerwanie biegu przedawnienia w sytuacji, gdy jedynym dowodem był wykaz operacji na rachunku karty stanowiący dokument wtórny bez zapoznania się z dokumentacją źródłową.

Za chybiony należało jednak uznać podniesiony zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie, że przedłożone przez powoda dowody nie stanowią dowodu istnienia zadłużenia pozwanego. Przed przystąpieniem do dalszych rozważań przypomnieć jeszcze należy, iż w myśl powołanego wyżej przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza

poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W dniu 20 września 2007 r. poprzednik prawny powoda (...) Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zawarł z M. P. umowę o przyznanie limitu kredytowego i wydanie karty, na mocy której pozwanemu udzielono limitu kredytowego odnawialnego w wysokości 1.400 zł. Pozwany aktywował kartę i korzystał z limitu kredytowego. Należność z tego tytułu pozostaje niespłacona do kwoty 541,91 zł., co wynika z wyciągu transakcji. Z tych względów słusznie Sąd przyjął za wystarczające do uwzględnienia powództwa w zakresie należności głównej dowody załączone do akt sprawy, tj. umowę oraz wykaz operacji na rachunku karty,

Trafnie Sąd I instancji uznał, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia był niezasadny wobec dokonywania spłat zadłużenia przez pozwanego, które należało ocenić jako uznanie roszczenia niewłaściwe. Bieg terminu przedawnienia roszczenia, jak stanowi art. 120 § 1 k.c. rozpoczyna się z chwilą, gdy roszczenie stało się wymagalne. W rozpoznawanej sprawie istotnie termin przedawnienia ulegał przerwaniu, i to w odniesieniu do całości zadłużenia, z chwilą, gdy pozwany dokonywał częściowej spłaty istniejącego zadłużenia. W myśl art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. W doktrynie prawa i judykaturze przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach, jako uznanie właściwe oraz niewłaściwe. Uznanie niewłaściwe stanowi oświadczenie wiedzy dłużnika i przyznanie istnienia obowiązku świadczenia wynikającego z określonego źródła.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Łodzi w oparciu o art. 385 kpc oddalił apelację jako bezzasadną.